

Arrest

nr. 91 508 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die loco advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een etnische Oeigoer, afkomstig uit Almaty, Kazachstan en u bent in het bezit van het staatsburgerschap van Kazachstan. Volgens uw verklaringen zou u sinds 2000 in Almaty hebben samengewoond met een vrouw van Kazachse origine. Vanaf 2002 zouden jullie openlijk zijn uitgekomen voor deze relatie en het gegeven dat jullie samenwoonden. Midden of eind 2011 zou de broer van uw partner - volgens u een notoir crimineel met heel wat contacten en invloed in Kazachstan -

zijn vrijgekomen uit de gevangenis. Aangezien deze niet kon verkroppen dat u als Oeigoer een relatie onderhield met diens zus van Kazachse origine, zou hij vervolgens getracht hebben om u hardhandig op andere gedachten te brengen. U zou sedert zijn vrijlating midden of eind 2011 tot vier keer toe door hem en zijn entourage zijn benaderd en daarbij telkens zijn mishandeld. U zou naar aanleiding van deze gebeurtenissen - omwille van uw etnische origine en omwille van de contacten en invloed van uw schoonbroer - nooit klacht hebben ingediend bij de autoriteiten, doch wel enkele keren tijdelijk bij vrienden zijn ondergedoken. Naar aanleiding van de laatste aanvaring in februari 2012 werd u naar eigen zeggen zo hard aangepakt dat u gedurende tien dagen werd gehospitaliseerd. Nadat u uit het ziekenhuis werd ontslagen, zou u uit schrik voor verdere moeilijkheden opnieuw zijn ondergedoken en uw reis naar het buitenland hebben voorbereid. U zou uw land van herkomst uiteindelijk omstreeks 14 april 2012 hebben verlaten. U zou met de trein vanuit Kazachstan naar Rusland zijn gereisd. Van daaruit zou u in een bestelwagen naar België zijn gereden. U zou hier zijn toegekomen op 19 april 2012 en leidde hier op diezelfde dag uw asielpcedure in. Na uw aankomst in België zou u van uw vader hebben vernomen dat uw schoonbroer uw ouders enkele keren heeft opgezocht sinds uw vertrek, op zoek naar u. Hij zou op deze wijze getracht hebben om te weten te komen waar u verbleef en daarbij bedreigingen hebben geuit. Behoudens voorgaande asielmotieven, verwees u naar het gegeven dat u als Oeigoer minder kansen zou krijgen in Kazachstan (cf. studies, tewerkstelling, legerdienst). Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele Kazachse identiteitskaart neer, evenals uw origineel militair boekje en uw origineel Kazachs rijbewijs. Tot slot was u in het bezit van twee originele Kazachse medische attesten (respectievelijk d.d. 11.04.2012 en ongedateerd), en verstuurdte u op 13 juli jongstleden een fax naar het Commissariaat-generaal, waarin u toelicht waarom u niet in de mogelijkheid verkeert om een tastbaar bewijs te leveren met betrekking tot het bestaan van uw partner en schoonbroer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens die in uw dossier voorhanden zijn, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanreikt om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, en dat u evenmin aantoonde dat u in geval van terugkeer naar Kazachstan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming.

Er dient vooreerst immers te worden benadrukt dat uw verklaringen met betrekking tot de moeilijkheden die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen omwille van de etnisch gemengde relatie die u onderhouden hebt in uw land van herkomst de nodige geloofwaardigheid ontberen. Gevraagd naar de omstandigheden waarin u uw partner van Kazachse origine hebt ontmoet, of hoe u haar in feite hebt leren kennen, blijkt u zich dit bijvoorbeeld niet langer te herinneren (gehoorverslag CGVS, blz. 7). Evenmin blijkt u de nodige duidelijkheid of uitsluitel te kunnen verschaffen met betrekking tot de identiteit van de broer van uw partner die nochtans aan de basis ligt van de hoofdmoot van uw problemen en uw vertrek uit Kazachstan. U blijkt niet zeker te zijn met betrekking tot diens naam, voornaam of patroniem, en zou zich hieromtrent zelfs niet hebben geïnformeerd (gehoorverslag CGVS, blz. 5, 15). De namen van de overige twee broers van uw partner blijkt u al helemaal niet te kennen (gehoorverslag CGVS, blz. 6). Tevens bent u in het ongewisse met betrekking tot de reden van de gevangenisstraf die uw schoonbroer zou hebben uitgezeten, noch weet u bij benadering sinds wanneer hij deze straf zou hebben uitgezeten (gehoorverslag CGVS, blz. 6, 7). Bovendien blijft u erg op de vlakte en kan u nagenoeg geen enkele concrete toelichting geven omtrent de zogenaamde criminele activiteiten, contacten of invloed van uw schoonbroer (gehoorverslag CGVS, blz. 15, 16), hetgeen niet aannemelijk voorkomt aangezien in het licht van de vrees die u ten aanzien van deze persoon inroept verwacht kan worden dat u interesse aan de dag legt voor uw eigen situatie en deze zodoende tracht in te schatten. Tekenend in dit verband is overigens de vaststelling dat u geen enkele concrete aanwijzing kan verstrekken wat betreft de handlangers of het entourage van de kwetsieuze schoonbroer, niettegenstaande u ook hiermee herhaaldelijk in aanvaring zou zijn gekomen (gehoorverslag CGVS, blz. 12).

De geloofwaardigheid van de door u uiteengezette moeilijkheden naar aanleiding van uw gemengde relatie wordt bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat uw opeenvolgende verklaringen dienaangaande niet eensluidend zijn. Hoewel u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voorafgaand aan het gehoor tevens melding maakt van vier incidenten waarbij u het slachtoffer werd van slagen en verwondingen in Kazachstan, kan uit de bewoordingen in de vragenlijst genoegzaam worden opgemaakt dat de eerste drie incidenten toegeschreven kunnen worden aan de algemene verhouding tussen Kazachen en Oeigoeren, doch niet worden ingegeven door uw etnisch gemengde relatie of schoonbroer als dusdanig (vragenlijst CGVS d.d. 24.04.2012, rubriek 3, vraag 5), terwijl u al deze incidenten tijdens uw gehoor op het Commissariaat nadrukkelijk en uitsluitend verbindt aan het doen en laten van uw schoonbroer omwille van het gegeven dat hij uw relatie met zijn zus niet kon aanvaarden. Gewezen op deze inconsistentie, antwoordt u dat uw schoonbroer toch een Kazach is,

en dat u bovendien naar een Oeigoerse school geweest bent in Kazachstan, wat maakt dat uw Russisch niet altijd zuiver is, en u het misschien een beetje verkeerd begrepen of verkeerd geformuleerd hebt (gehoorverslag CGVS, blz. 19). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, gezien de oorzaak van uw problemen vanzelfsprekend een cruciaal gegeven betreft, en u het taalaspect slechts aangrijpt op het moment dat u wordt gewezen op de inconsistentie. U tekende de vragenlijst voordien evenwel zonder voorbehoud voor akkoord nadat u deze werd voorgelezen, en maakte bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal evenmin enige kanttekening in deze zin (gehoorverslag CGVS, blz. 2). Nog blijkt uit de gegevens in de vragenlijst dat u het begin van de problemen met uw schoonbroer situeert in 2012 (vragenlijst CGVS d.d. 24.04.2012, rubriek 3, vraag 5), terwijl u de vrijlating van uw schoonbroer en aanvang van uw problemen met hem en zijn handlangers tijdens het gehoor situeert in 2011 (gehoorverslag CGVS, blz. 19). Gewezen op dit opvallend verschil, geeft u aan dat u van begin af aan gezegd hebt dat het begin in 2011 was, en dat het duurde tot in 2012 (gehoorverslag CGVS, blz. 19). Deze uitleg kan in het licht van voorgaande echter evenmin overtuigen. In samenhang met wat voorafgaat, moet verder worden benadrukt dat u niet het minste tastbaar begin van bewijs kan aanbrengen ter staving van het bestaan van uw beweerde partner of schoonbroer, niettegenstaande uit uw verklaringen afgeleid kan worden dat u hiertoe in de mogelijkheid zou verkeren en u zich er tijdens het gehoor toe hebt verbonden om zulks te zullen proberen (gehoorverslag CGVS, blz. 15). Als resultaat van uw inspanningen geeft u bij wijze van faxbericht d.d. 13 juli 2012 aan het Commissariaat-generaal te kennen dat uw schoonbroer weigert om u het origineel van de identiteitskaart van uw partner op te sturen omwille van het gegeven dat hij een probleem met u heeft en u zodoende geen dergelijke belangrijke gunst wil doen. Nog in ditzelfde bericht geeft u aan dat uw schoonbroer in het bezit is van alle documenten van uw partner en u zodoende geen stavingsstukken kan aanbrengen. Dergelijke uitleg houdt om meerdere redenen echter géén steek en staat integendeel haaks op uw eerdere verklaringen. U werd er immers nadrukkelijk op gewezen (gehoorverslag CGVS, blz. 15) dat een kopie van een identiteitsbewijs van uw partner al zou volstaan (gezien er logischerwijze aangenomen kan worden dat ze het origineel zelf nodig zou hebben in Kazachstan), waardoor niet kan worden ingezien waarom u louter refereert aan een origineel identiteitsbewijs. Bovendien zijn de mogelijkheden legio en staat het u vrij om om het even welk bewijs van bestaan van uw partner neer te leggen, doch komt u hier op geen enkele wijze aan tegemoet. Dat alle documenten van uw beweerde partner in handen zouden zijn van uw schoonbroer, zoals u stelt in het faxbericht, is te dezen weinig overtuigend. In het licht van de eerdere omzichtigheid van u, uw partner en uw vader ten aanzien van uw schoonbroer is het ook zeer frappant dat nota bene uw schoonbroer zelf aangesproken werd teneinde de bijkomende tastbare bewijsstukken te vergaren. U verklaarde eerder namelijk dat u sinds uw aankomst in België slechts één keer telefonisch gesproken hebt met uw partner, dat uw vader haar op subtiele wijze contacteerde en u vermoedt dat ze nadien in alle talen gezwegen heeft over dit telefoongesprek, evenals dat uw vader tot nog toe steeds voor uw schoonbroer zou hebben verzwegen waar u zich bevindt (gehoorverslag CGVS, blz. 17). Aangezien voorgaande aspecten raken aan het wezen van de moeilijkheden waarin u volgens uw verklaringen verwickeld geraakte naar aanleiding van een etnisch gemengde relatie in Kazachstan, kan er dan ook géén geloof worden gehecht aan de concrete asielmotieven die u dienaangaande uiteenzet.

In dit verband is het overigens vermeldenswaardig dat de door u voorgehouden reisroute evenmin geloofwaardig voorkomt. Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u géén idee hebt van de reisroute die u tussen Rusland en België gevolgd hebt; dat u geen enkele plaats of land van doorreis kan benoemen; dat de chauffeur die u vergezelde in de wagen onderweg wel eens gestopt is op uw vraag, maar dat u niet weet waar dit zou hebben plaatsgevonden; dat u geen weet hebt van controles; dat u niet in het bezit was van enig internationaal reisbescheiden en niet weet of uw begeleider in het bezit was dergelijke documenten; dat er géén bijzondere afspraken gemaakt werden tussen u en de smokkelaar met betrekking tot de reismodaliteiten (gehoorverslag CGVS, blz. 10, 11). Los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis van Rusland naar België géén enkele concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de plaatsen of landen van doorreis, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de persoon die u vergezelde (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat de chauffeur niet op zijn minst concrete afspraken met u zou maken om de nodige voorzorgen te nemen en in een back-up

plan te voorzien. Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst een bijkomende kanttekening bij uw globale geloofwaardigheid.

Tot slot dient te worden toegevoegd dat uw loutere etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Wat betreft het gegeven dat u volgens uw verklaringen als Oeigoer minder kansen zou krijgen in Kazachstan, kan worden opgemerkt dat dit aspect als dusdanig onvoldoende zwaarwichtig is om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers géénszins dat dit element an sich een dermate wezenlijke bedreiging vormde voor uw leven of vrijheid dat uw leven in Kazachstan er onmogelijk door werd, noch dat u te dezen in een uitzonderlijke situatie verkeerde (gehoorverslag CGVS, blz. 7, 8, 18).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat er in uw hoofde onafdoende concrete en geloofwaardige gegevens voorhanden zijn die een internationale beschermingsstatus wettigen.

Met betrekking tot de stukken die u neerlegt, kan nog worden opgemerkt dat uw identiteitskaart, het rijbewijs en militair boekje géén indicaties leveren met betrekking tot de door u beschreven moeilijkheden, doch louter een aanwijzing vormen van enkele (persoons)gegevens die niet meteen ter discussie staan. Wat betreft de twee medische attesten die u hebt overgelegd, moet voorts worden onderstreept dat er - gelet op het ongeloofwaardige karakter van de verklaringen die u hebt afgelegd - géén oorzakelijk verband vastgesteld kan worden met de inhoud van de aangereikte attesten. Tekenend in dit verband is overigens de vaststelling dat één van de attesten, met name het attest ter attestatie van de door u beschreven hospitalisatie, zelfs géén vermelding bevat van uw naam of enig ander persoonsgegevens (gehoorverslag CGVS, blz. 9).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij haalt in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In een derde middel voert zij vervolgens de schending aan van artikel 3 EVRM en in een vierde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht "als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"". Gezien de verknochtheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor

uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het vierde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij ten onrechte stelt dat haar asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn en tegenstrijdigheden zou bevatten. Volgens verzoekende partij blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat haar problemen in haar land van herkomst hun oorsprong vinden in de discriminatie ten opzichte van haar omwille van haar afkomst als etnisch Oeigoer. Zij wijst erop dat deze discriminatie nog steeds bestaat en wordt toegepast, zodat er geen reden is om aan te nemen dat zij geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren bij een terugkeer naar haar land. Verzoekende partij verwijt verwerende partij dat zij in haar motivering louter de feitelijke uiteenzetting die zij heeft gedaan herneemt, met de vermelding dat dit relaas ongeloofwaardig overkomt.

Verzoekende partij wenst er verder op te wijzen dat het haar niet kan worden verweten dat zij zich onder druk van emotionele en andere omstandigheden niet alle gebeurtenissen perfect kan herinneren. Verzoekende partij vindt dat verwerende partij hier geen rekening mee houdt en dat zij "*het gedrag van de personen*" in haar asielrelaas aan dat van rationeel handelende personen toetst, terwijl de context *in casu* echter compleet anders is, zodat haar gedrag niet kan worden afgedaan door verwerende partij als ongeloofwaardig. Verzoekende partij merkt in dit verband op dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal een groot aantal details wist te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van haar asielrelaas. Dat zij niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te beantwoorden, impliceert niet dat haar relaas als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt haar vluchtrelaas als "*duidelijk doorleefd*" naar voren, aldus verzoekende partij.

Verzoekende partij haalt ten slotte ook nog aan dat de politie in Kazachstan niet in staat is om op een normale manier te functioneren, onder meer omwille van een gebrekkige organisatie en een wijde verspreiding van corruptie in alle geledingen van het politieapparaat. Verzoekende partij kan derhalve onvoldoende rekenen op een neutrale en gedreven behandeling van haar problemen.

2.2.4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij deels voorbijgaat aan de concrete inhoud van de bestreden beslissing, waar zij aanvoert dat zij niet kan terugkeren naar haar land omdat haar problemen hun oorsprong vinden in de discriminatie ten opzichte van haar omwille van haar etnische afkomst en er op heden nog steeds discriminatie plaatsvindt ten opzichte van etnische Oeigoeren en waar zij stelt dat verwerende partij in haar motivering louter haar relaas herhaalt om vervolgens te stellen dat aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing motiveert verwerende partij op zeer uitvoerige wijze waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden moeilijkheden die haar te beurt zouden zijn gevallen omwille van haar etnisch gemengde relatie die zij zou hebben gehad. In deze motivering worden alle door verzoekende partij aangereikte elementen in acht genomen. Verwerende partij motiveert eveneens

dat haar loutere etnische origine evenmin aanleiding geeft om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden, omdat uit de informatie waarover zij beschikt blijkt dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Met betrekking tot de door verzoekende partij gedane opmerking dat zij als Oeigoer minder kansen zou krijgen in Kazachstan, stelt verwerende partij vast dat dergelijk element als dusdanig onvoldoende zwaarwichtig is om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Gelet op voorgaande vaststellingen kan het argument van verzoekende partij dat zij niet voldoende kan rekenen op een neutrale en gedreven behandeling van haar problemen niet dienstig worden aangevoerd.

Betreft het betoog van verzoekende partij dat haar niet kan worden verweten dat zij zich onder druk van emotionele en andere omstandigheden niet alle gebeurtenissen perfect kan herinneren, merkt de Raad op dat de verschillende onwetendheden, met uitzondering van haar verklaring dat zij zich niet meer kan herinneren hoe zij haar partner heeft ontmoet, duidelijk te wijten zijn aan het feit dat verzoekende partij zich niet terdege heeft geïnformeerd. Uit haar verklaringen valt af te leiden dat geheugenproblemen niet aan de oorsprong liggen van het feit dat verzoekende partij nagenoeg geen/onvoldoende informatie kan geven over de identiteit van de broer van haar partner en diens andere broers, het criminele verleden van deze broer en diens huidige criminele activiteiten, contacten of invloed. Wat betreft de vaststelling dat zij niet meer weet in welke omstandigheden zij haar partner heeft ontmoet, of hoe zij haar heeft leren kennen, merkt de Raad op dat de ingeroepen "*emotionele en andere omstandigheden*" geen verklaring kunnen bieden voor deze zeer opmerkelijke onwetendheid. Haar relatie, die zij lange tijd geheim heeft moeten houden omwille van het probleem met hun etnische origine, vormt immers de kern van haar asielrelaas. Het komt dan ook allesbehalve geloofwaardig over dat verzoekende partij dergelijke basisinformatie niet weet te verschaffen, waarbij de Raad nog opmerkt dat aangaande onwetendheid onder meer dient te worden samen gelezen met de constatering dat verzoekende partij niet het minste tastbaar begin van bewijs kan aanbrengen ter staving van het bestaan van haar beweerde partner. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij tijdens haar gehoor wel degelijk een groot aantal details wist te geven met betrekking tot haar problemen, maar dat zij niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te beantwoorden, merkt de Raad op dat uit het gehoorverslag en uit de bestreden beslissing blijkt dat van verzoekende partij niet wordt verwacht dat zij "*alle vragen tot in het kleinste detail*" zou kunnen beantwoorden. Vervolgens duidt de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij wel degelijk uiterst vaag blijft met betrekking tot de kern van haar asielrelaas, met name omtrent (het ontstaan van) haar relatie die de oorzaak vormt van haar problemen in Kazachstan en nopens de identiteit, het criminele verleden, de huidige activiteiten en de entourage van de broer van haar partner, nota bene de persoon die zij als haar vervolger aanduidt.

Verder merkt de Raad nog op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift te kennen geeft dat verwerende partij ten onrechte stelt dat haar relaas tegenstrijdigheden zou bevatten, doch dat zij verder geen toelichting geeft bij deze stelling. Het spreekt voor zich dat het louter tegenspreken van deze door verwerende partij gedane vaststellingen niet volstaat om er afbreuk aan te doen. Derhalve blijven de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij onverminderd overeind.

Ten slotte stelt de Raad bovendien vast dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast dat zij niet in staat zou zijn een coherent en consistente relaas naar voor te brengen.

2.2.5.1. Inzake de motivering dat verzoekende partij niet het minste tastbaar begin van bewijs kan aanbrengen ter staving van het bestaan van haar beweerde partner of schoonbroer, oppert verzoekende partij dat zij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van haar asielrelaas.

Voorts wijst zij erop dat haar asielrelaas in zijn geheel bekeken coherent en plausibel is en dat het overeenstemt met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat haar vluchtrelaas geloofwaardig is en blijft. Bijgevolg is het niet "*up-to-date*" zijn van alle schriftelijke stukken van haar dossier geen valabel argument om haar asielaanvraag af te wijzen, aangezien het zonder documenten mogelijk moet zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend.

2.2.5.2. De Raad merkt vooreerst op dat de verklaringen van verzoekende partij inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, doch slechts op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en dat ze niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De Raad wijst erop dat dit *in casu* niet het geval is. Dergelijk betoog kan dan ook niet nuttig worden aangebracht. Verder herhaalt de Raad dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Aangezien het om uiterst essentiële stukken gaat die de kern van haar asielaas betreffen – men verwacht van verzoekende partij dat zij enig tastbaar bewijs zou kunnen bijbrengen met betrekking tot het bestaan van haar beweerd partner of schoonbroer – is het volgens de Raad niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om deze elementen te bewijzen. De loutere stelling van verzoekende partij dat zij wel degelijk al de redelijke inspanningen heeft gedaan, doet geen afbreuk aan de motivering van verwerende partij desbetreffend, waarbij de Raad voor de volledigheid nog in de verf wenst te zetten dat het uiterst bevreemdend overkomt dat verzoekende partij, teneinde identiteitsbewijzen te bekomen van haar partner en diens broer, uitgerekend contact heeft opgenomen met haar schoonbroer, de persoon die haar vervolgt. Dergelijke handelwijze doet volgens de Raad ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.6. Gelet op de flagrante onwetendheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaas oordeelt de Raad dat aan dit relaas terecht geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Dienaangaande verwijst verzoekende partij naar de *“Recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*, waarin volgens haar benadrukt wordt dat, om subsidiaire bescherming toe te kennen op deze grond, het voldoende is om aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen en dat zelfs een klein risico voldoende is. Verder licht verzoekende partij toe dat in Kazachstan voortdurend mensenrechtenschendingen plaatsvinden, dat lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, dat heel het land politiek en militair instabiel is, waardoor uitwijken naar een andere regio geen optie is en dat deze situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren en een algemeen bekend gegeven is. Ter staving van haar betoog geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift enkele passages weer uit een internetartikel van Amnesty International. De Raad merkt op dat ook voor subsidiaire bescherming de bewijslast op verzoekende partij rust. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat het door verzoekende partij bijgebrachte artikel enkel gewag maakt van mensenrechtenproblemen in Kazachstan, met name de problematiek van foltering en mishandeling tijdens administratieve detentie en in het gevangeniswezen in het algemeen en het feit dat bepaalde categorieën asielzoekers in Kazachstan van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten. Verzoekende partij toont echter niet aan dat er in Kazachstan

effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 juli 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT